

СВЪТУЛКА

— Казвамъ една истина, — отговори Иванъ Екзархъ.

— Не мога да ти се нарадвамъ, приятелю, — продължи царьтъ. — Какъ хубаво описвашъ ти небеснитѣ птици, дъжда, що напоява земята, какъ се радвашъ на тревитѣ и цвѣтята, какъ се чудишъ на разлистенитѣ гори и отрупанитѣ съ плодъ овошки!

— Богъ ме учи на това.

— Азъ, боляри, ценя много моя връстникъ и приятелъ Иванъ Екзархъ. Знаете ли вие, че той може да се сравни по мъдростъ съ св. Василий, а по сладкодумие съ Иванъ Златоустъ? . . .

— О, царю, това е голѣма похвала за менъ. Азъ съмъ само единъ отъ ученицитѣ на тѣзи голѣми византийски писатели. . .

— А азъ ти казвамъ, че ти не стоишъ по долу отъ тѣхъ. Познавамъ цѣлата гръцка книжнина. Ти си сжщо така великъ. Твоитѣ съчинения се преписватъ, преписватъ навсѣкжде, дето има славяни. И, ако азъ се гордѣя съ дворцитѣ и църквитѣ въ Преславъ, съ голѣмитѣ си победи надъ враговетѣ, два пжти повече се гордѣя съ моя мъдъръ приятелъ Иванъ Екзархъ. Дълго време българитѣ ще се учатъ отъ тебъ. . .

* * *

Отъ тогава се изминали хиляда години. Думитѣ на царъ Симеона се сбжднали. Иванъ Екзархъ, най-голѣмиятъ писателъ отъ Симеоново време и приятелъ на царя, е помогналъ много, за да се обогати нашиятъ роденъ езикъ. И днесъ, когато четемъ неговия **Шестодневъ**, и ние се чудимъ като Симеона, колко мъдъръ и даровитъ писателъ е билъ Иванъ Екзархъ.

Калина Малина

